

[Ole Bernt Henriksen]

skal være i orden, på det punkt kan jeg være enig med forespørgerne.

For det konservative folkeparti må det tegne sig sådan, at regeringen har handlet fuldstændig korrekt. Dagsordenen af 26. maj 1983 er ikke til debat her; det har den heller ikke været i regeringen. I den generelle instruks til delegationen i FN tog regeringen tværtimod udgangspunkt i, at Danmark i overensstemmelse med dagsordenen skulle stemme efter, om der var tale om forhandlinger, om der stiledes mod en generel fastfrysning, om der var tale om nedbygning af alle typer våben og deres fremføringsmidler i øvrigt, og om der var tale om foranstaltninger på globalt plan.

Det svensk-mexikanske forslag opfyldte ikke disse betingelser, og regeringen kunne derfor i og for sig med sit parlamentariske bagland i orden på linje med vore NATO-allierede minus Grækenland have stemt imod. Det havde måske endda været det parlamentarisk set mest korrekte, men Danmark valgte at afstå. Begrundelsen var forslaget almindelige sigte, og mere er der ikke at sige om den sag.

Jeg tror, at Norge, Holland, Danmark og Island traf en beslutning i overensstemmelse med stemningen, sådan som den er kommet til udtryk også her i salen fra et flertal af medlemmer.

Noget lignende gjaldt det rumænske INF-forslag, som regeringen ikke kunne stemme for, fordi det ikke passede til kombinationen dobbeltbeslutningen og folketingets dagsorden af 26. maj i år. Også her viste regeringen forståelse for overordnede mål, men det kan vel ikke være meningen, at den ligefrem skulle have virket mod de bånd, der er lagt på den, ved at stemme for. Det havde nu været en anelse kunstigt selv i denne debat, som jeg synes er ganske overordentlig kunstig i sig selv.

Da forespørgslen ikke går på det sovjetiske forslag, L 2, skal jeg ikke kommentere det.

Men da debatten drejer sig om det proceduremæssige, vil jeg indskrænke mig til at spørge den forhenværende udenrigsminister, hr. Kjeld Olesen, som jeg ser er kommet til stede her i salen, om regeringen efter hans opfattelse har forholdt sig anderledes til FN-delegationen, end den tidligere regering plejede at forholde sig til den. Det kunne

også interessere mig at få slået fast, om afstemningerne virkelig var af en sådan vigtighed, at udenrigsministeren i den tidligere regering ville have følt sig tvunget til forud at rådføre sig med det udenrigspolitiske nævn om dem.

Får vi ikke andet ud af debatten, kunne vi måske få det ud af den, at der for en tid i det mindste skabes nogen enighed om procedurer og fortilfælde.

Arne Christiansen (V):

Jeg synes, det er væsentligt at få fastslået, nu da vi har debatten, at regeringen i ét og alt har efterlevet dagsordenen af 26. maj. Denne debat kan næppe have interesse for andre end os inden for murene her. Jeg tror, det er svært at skabe interesse ude i befolkningen for disse procedurespørgsmål.

Men hvad der måske kan være grund til at bemærke, er, at når en sådan resolution ikke indeholder de centrale elementer, som vi mener er væsentlige, og som jeg ikke skal repetere her – de blev kraftigt understreget af udenrigsministeren – så er der en risiko for, at man udhuler interessen for FN's virke.

Det er en kendsgerning, at vedrørende den resolution, som vi sidste år undlod at stemme til – hvilket vi gjorde igen i år, hvad jeg finder korrekt, mens andre mener, at man skulle stemme for – kunne man rejse det spørgsmål: hvad skete der med den sidste år? Jeg skal gerne selv give svaret: absolut intet. Den har ikke haft nogen som helst indflydelse eller nogen som helst konsekvens overhovedet – som så meget andet, desværre, der bliver vedtaget i FN – og når man fremturer med den slags ikke-operative resolutioner, er man med til at udhule tilliden til et organ, som mange siden den anden verdenskrig har set op til.

Det er med bekymring, jeg konstaterer disse ting, for jeg finder, at FN er på vej til at spille Folkeforbundets lidet flatterende rolle i 1930'erne, og det vil accelerere, hvis man herhjemme skubber på en sådan udvikling ved at forlange, at vi skal stemme for resolutioner, der i realiteten ingen effekt har, og som ingen tror på.

Emmert Andersen (CD):

Jeg vil gerne takke ministeren for redegørelsen, som CD er helt enig i.